

ВИЗНАЧЕННЯ ВІДПОВІДНО ДО СЛОВА БОЖОГО

№ 34/2015

29 березня 2015 року Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. Шеляженко, розглянувши матеріали процесу визначення добра і зла стосовно конституціанства –

ВСТАНОВИВ:

За заявою про визначення добра і зла щодо конституціанства, поданою Констріархом Української Православящої Церкви І. М. Захарченком, рішенням Хранителя віри від 19 березня 2015 року почато процес визначення добра і зла стосовно конституціанства, визнано невизначеним коло учасників процесу та повідомлено їм про початок процесу шляхом оголошення цього рішення в Храмі Божественного Одкровення, запропоновано учасникам процесу до 28 березня 2015 року надати свої доводи по суті процесу, зокрема, пояснити, як вони ставляться до конституціанства.

Як було встановлено на початку процесу, заявник, Ігор Миколайович Захарченко, очолює Українську Православящу Церкву, яка є душевною спільнотою прихильників конституціанства, самостійно визначеного як релігія, заснована на положеннях "Священної Писанини", автором якої є Констріарх, і передбачає віру в єдиного бога — Правосвідомого Галасливого Мегакота (П.Г.М.), що встановив закони природні і закони людські та любить законслухняних людей, а порушникам закону гидить у тапок, передбачає поклоніння П.Г.М., вшанування святинь, головними з яких визнаються коти та Конституція, зокрема, шляхом погладжування котів і вдумливого читання Конституції своєї країни, а також розпивання пива, зокрема безалкогольного, ввечері у п'ятницю 13 числа.

Матеріали процесу засвідчують, що конституціанство є пародійною релігією, тобто, поряд з власними оригінальними формами релігійного життя відтворює також у спрощеній жартівливій формі елементи віровчення, обряду та організації інших релігій, акцентуючи на іронічному ставленні до певних релігійних практик, як правило, заформалізованих і позбавлених щирості, перетворених на формальність, а отже, таких, що підлягають удосконаленню та одушевленню, зокрема через гумористичне переосмислення. Конституціанське свято розпивання пива подібне до вакханалій, релігійних обрядів вшанування бога родючості та вологи Вакха (Діонісія, Бахуса), одного з найпопулярніших богів давньої Греції. Поклоніння котам і Конституції продовжує традиції проторелігій фетишизму та тотемізму. Наприклад, Конституція гарантує права людини і таким чином дає підстави для релігійної свідомості сприймати її як фетиш, захисний талісман для душі.

У релігійній вірі в найвищу цінність людини почуття гумору вважається священним. Бог вказує у Священному писанні, розділі Одкровення, тексті Символ віри, 17, що посмішка є доказом душевності людини та шляхом до віри. У висновку в процесі № 6/2011 від 21.10.2011 р. Хранителем віри визнано добром пастафаріанство як щирий сміх Боба Хендерсона і його прихильників над матеріалістичними уявленнями про Бога та релігію, запропоновано прихильникам пастафаріанства серйозно переосмислити своє ставлення до релігії та сповідувати релігійну віру в найвищу цінність людини. У проповіді Хранителя віри "Почуття гумору священне", опублікованій в релігійному бюлетені "Ідеаліст" від 28.01.2015 р., зазначалося: хто живе з посмішкою, перед тим відкриються ворота раю.

Починаючи цей процес визначення добра і зла, Хранитель віри дійшов висновку, що, як вбачається зі слова Божого та із матеріалів даного процесу, продовжуючи традицію приєднання до священних веселощів інших людей, Українська Душевна спільнота має визнати добром конституціанство й запропонувати прихильникам цієї пародійної релігії поділяти з нами релігійну віру в найвищу цінність людини.

У відповідності до Священного писання, тексту Кодекс визначення добра і зла, 8, у зв'язку із текстом Людина понад усе, 1.6, статтею 6 Декларації суверенітету особистості, текстом Діалог, 6, доводи заявника були з'ясовані у діалозі, під час якого було встановлено та погоджено наступне.

Українська Душевна спільнота є релігійною громадою та душевною спільнотою прихильників релігійної віри в найвищу цінність людини (релігії людяності), яка продовжує традиції анімїстичних проторелігій і є вічною релігією та сучасним духовним рухом творення Бога – ідеалу людяності – через слідування світоглядним та моральним релігійним принципам віри в себе, вірності собі, володіння собою; знаком релігії людяності є коло, що символізує людину в центрі буття як душу буття; в основі віровчення релігії людяності лежить поняття душі як досконалої, всеохоплюючої людини; віровчення релігії людяності передбачає, що людина-душа освоює світ, вбачаючи у ньому своє віддзеркалення, реалізуючи свої задуми, стає рівною його необмеженій вічності, спілкується з Богом через молитви

(())(())(())(())(())(())(())(())(())(())

думкою, словом та ділом і вбачає відповідь Бога на свої молитви у наслідках задумів та вчинків; віруючі здійснюють обряди одушевлення та самоорганізуються у душевні спільноти відповідно до власного Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини.

Українська Православяща Церква, відповідно до наданої заявником документації, що визначає її віросповідання та організаційний устрій, є релігійною громадою та душевною спільнотою прихильників конституціанства, що є релігією, яка заснована на положеннях "Священного Заповіту" та передбачає: віру в Правосвідомого Галасливого Мегакота, що встановив закони природні та закони людські; шанування святинь, головними з яких є коти та Конституція; проведення обрядів, зокрема читання Конституції України, інших законів України та творів Констриарха. Конституціанство має всі ознаки релігії, а саме: релігійну свідомість, тобто набір ідей, догматів та ціннісних орієнтирів, які сповідаються вірниками, зокрема віру в надприродність Мегакота та особливе значення Конституції в бутті людини; релігійну діяльність, тобто організовану діяльність, направлену на долучення до вищих сил, поклоніння їм та виконання їхніх приписів, зовнішнє вираження якої знаходить відображення в богослужіннях, обрядах, церемоніях та інших культових діях; релігійні відносини, тобто взаємодію між вірниками, в тому числі їх організація у спільноту. Роль релігії конституціанства в житті сучасного суспільства полягає в: створенні релігійної картини світу, як такого, де мають панувати закони; сприянні осмисленню місця Конституції в бутті людини; впорядковуванні певним чином помислів та прагнень людей; сприянні розвитку культури суспільства, урізноманітненні її; об'єднанні вірників. Історичні джерела засвідчують, що релігія конституціанства базується на найдавніших проторелігійних віруваннях, таких як тотемізм та фетишизм, а її віровчення певним чином кореспондується з віровченнями племен західної Африки, заснованими на шануванні законів та норм звичаєвого права.

Основні положення вчення релігії конституціанства цілком узгоджуються з віровченням релігійної віри в найвищу цінність людини.

Так, відповідно до Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини (Священне писання / Київ: Шеляженко Ю. В., 2012. – 46 с. – ISBN 978-966-97276-0-2), будь-яка віра, створена для утвердження добра – є моєю вірою (Симв. 41), все, що укріплює віру в найвищу цінність людини, є добро (Люд. 3). Відповідно до речення 7 тексту Символ віри розділу Одкровення Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини, словом Божим сказано, що людина понад усе. І водночас згідно із ст. 3 Конституції України, яка є одним з основних об'єктів шанування релігії конституціанства, людина визнається найвищою соціальною цінністю.

Окрім того, відповідно до моральних принципів релігійної віри в найвищу цінність людини, встановлених Священним писанням релігійної віри в найвищу цінність людини, все, що принижує людину, або причиняє людині біль чи смерть – є зло. Людина повинна боротись зі злом (Люд. 3). І водночас згідно із ст. 1 Кримінального кодексу України, як важливого об'єкту шанування релігії конституціанства, Кримінальний кодекс має своїм завданням забезпечення прав і свобод людини від злочинних посягань та запобігання злочинам.

Окрім того, відповідно до моральних принципів релігійної віри в найвищу цінність людини, коли людина скоїла зло, вона має просити прощення у всіх, кого зачепило зло (Люд. 3.6). І водночас згідно із п. 10 Священного Заповіту конституціанства, людині, яка порушила закон, слід прийти до того, кого вона засмутила своїми діями, вибачитися та компенсувати втрату, щоб совість була чиста.

Окрім того, відповідно до моральних принципів релігійної віри в найвищу цінність людини, добросесне життя є добром (Люд. 3.7). І водночас згідно з пп. 3, 4, 7 Священного Заповіту конституціанства, людині слід дотримуватися законів країни, чинити з іншими так, як людина хоче, щоб чинили з нею та використовувати закон країни заради досягнення блага, а не зла.

Окрім того, відповідно до п. 4.1 глави Табу тексту "Людина понад усе" розділу Осмислення Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини, забороняється свідомо принижувати людину в будь-який спосіб, зокрема через знущання, калічення, насильство та вбивство. І водночас Кримінальним кодексом України, який є одним з основних об'єктів шанування релігії конституціанства, вказані заборони визначені як злочини, тобто суспільно небезпечні діяння, що прямо заборонені, за вчинення яких винна особа несе кримінальну відповідальність.

Враховуючи викладене, справедливо буде погодитися із тим, що віровчення конституціанської релігії узгоджується із віровченням релігійної віри в найвищу цінність людини, конституціанство є доброю релігією, і релігійне спілкування, досягнення консенсусу з особливо важливих питань та співпраця віруючих громадян віросповідання релігійної віри в найвищу цінність людини та конституціанського віросповідання є корисним, доцільним та служитиме добру.

Дані обставини, з'ясовані та узгоджені Хранителем віри шляхом діалогу із заявником, дають підстави визнати добром конституціанство.

Водночас заявник категорично не погодився із тим, що конституціанство є пародійною релігією, заявив про сповідуваний конституціанцями принцип нейтральності, що означає повне невтручання у суверенні справи інших релігій, заявив, що категорично не можна вести мову про іронію в конституціанстві, оскільки, на його думку, іронія означає зловмисну образу чужих почуттів, а конституціанці не переслідують подібної мети.

Аналізуючи такі доводи заявника, Хранитель віри дійшов висновку, що, окрім доводу про відсутність намірів втручатися у суверенні справи інших релігій та ображати чужі почуття, який має бути прийнятий з огляду на те, що нічим не доведено зворотнє, в усьому іншому серйозно погодитися з такими доводами заявника не можна, однак можна прийняти і поважати їх як висловлювання прийнятого конституціанцями табу на згадування про пародійний характер конституціанської релігії; сенс даного табу бачиться у тому, що жарт, виголошений в серйозній формі, викликає спочатку більше віри і, відтак, викликає більше сміху після усвідомлення, що це жарт.

Так, про пародійний характер конституціанської релігії свідчить іронія у вказівці на спосіб кари за гріхи з боку вищої істоти ("гидить у тапок"), схожість назви душевної спільноти "Українська Православ'яща Церква" із назвами кількох українських християнських церков православного обряду, схожість священної аббревіатури вищої священної істоти конституціан "П.Г.М. — Правосвідомий Галасливий Мегакіт" із поширеним серед користувачів Інтернету іронічним мемом (усталеним виразом з певним інформаційним та емоційним підтекстом) "ПГМ — Православ'я Головного Мозку", яким традиційно користуються для того, щоб відхилити неправомірні претензії окремих недоброчесних пропагандистів на право нав'язувати інакомислячим свої переконання, зловживаючи лукавими посиланнями на авторитет православ'я; тобто, цей мем не ображає православні релігії, але засуджує спотворені вияви псевдо-релігійної ідентичності, спонукає людей до самодисципліни, етичності та естетичності, шанобливого ставлення до оточуючих людей при висловленні своїх переконань, не дозволяє невігласам хибно маркувати як православ'я нерозумну діяльність, яка не відповідає мережевому етикету та власне нормам християнської моралі, що, зрештою, корисно для розвитку і поширення тих же православних релігій.

Неприйнятним є довод заявника про те, що іронія означає зловмисну образу чужих почуттів. Слово "іронія" має грецьке походження (εἰρωνεία) і в перекладі означає удавання; іронія традиційно вважається категорією естетики та класичним сатиричним прийомом, це підкреслено скромний сміх, насмішка над чимось чи кимось смішним, замаскована зовнішньою благопристойною формою. Вже саме маскування насмішки благопристойною формою вказує на прагнення не ображати іронією нічий почуття, стриманість у сміху. Важливо розуміти, що іронія часто буває сміхом над собою, самоіронією, самонасмішкою; наприклад, божество, що гидить у тапок грішникам, явно не схоже на обличчя Абсолюту в популярних релігіях та є самоіронічним автентичним виразом ставлення конституціанців до своїх уявлень про те, якою може бути вища істота.

Також у цьому процесі І. Татієв в іронічній формі висловив таке міркування, що — «вах!» — пародійна релігія є «кощунством», за яке треба «засуджувати на сім діб розстрілу через повішення», на що в подальшому діалозі отримав відповідь, що смертна кара законодавством України не передбачена і за такі заклики, відповідно до віровчення конституціанців, П.Г.М. може нагидити у тапок. Хранитель віри бере до уваги справедливу іронію, висловлену в цьому доводі, та критично ставиться до стереотипних уявлень про, нібито, завідому зловмисність пародії у релігійному житті, оскільки такі хибні стереотипи породжені грішною гординою, сповненим свавільною зверхністю жорстоким і зневажливим ставленням деяких догматиків до чужого почуття гумору. Враховуючи визнання священним почуття гумору в релігійній вірі в найвищу цінність людини, Хранитель віри вважає неприйнятними як такі, що сповнені гріховної гордині, будь-які тези про вищість почуття віри над почуттям гумору чи вищість почуття гумору над почуттям віри, оскільки лише віра, що набула форм певного віровчення, обряду та організації завдяки людському розуму, мудрості, відкритості, здатності до спілкування з Богом та до усвідомлення дарованого людині вищого релігійного одкровення, здатності до доброчесного правозастосування, може становити основу релігії, а просте почуття віри, навіть по відношенню до релігійних святинь, нічим не мудріше за почуття гумору, і також, оскільки всі людські емоції рівноцінні в тому сенсі, що всі вони доброю волею людини мають спрямовуватися в русло добропорядного життя, самодисципліни, саморозвитку та самовдосконалення, всі емоції однаково можуть і мають рухати кожную душу до досконалості і водночас взаємно стримуватися, перебуваючи в гармонії та взаємозгоді. Ми визнаємо, що почуття гумору, стримане почуттям міри та прекрасного, як і будь-які інші почуття, може жити релігійну віру та допомагати віруючим єднатися з вищою силою та жити праведним життям; в цьому полягає сенс визнання священним почуття гумору в релігійній вірі в найвищу цінність людини.

Іронія та пародія можуть допомагати людям надати певної форми своїм релігійним переконанням, і такий спосіб висловлення своїх переконань є виявом природного права людини на свободу переконань, що включає самостійне визначення та вільне вираження своїх переконань у будь-якій формі, включаючи жартівливі, іронічні, пародійні форми, поки це не порушує природних прав інших людей.

У проповіді Хранителя віри "Почуття гумору священне" наведено розгорнуте пояснення даного нам Богом в Священному писанні релігійної віри в найвищу цінність людини (Симв. 11-17) вчення про посмішку як священний доказ душевності людини, про взаємозв'язок та подібність релігійних почуттів та почуття гумору: "В анекдоті зіштовхуються дві версії правди, які ми беззастережно прийняли на віру, хоча вони являють собою повну протилежність. Ця парадоксальна діалектика викликає великий

вибух сміху. Трясеться всесвіт, в усі боки розлітаються зірки і планети, одна з яких дивом дістається нам, як подарунок долі. Тут, на своїй землі, один в полі радіє волі, і ми смілішаємо, відчуваючи твердий ґрунт під ногами. І починаємо фантазувати, і знаходимо свою правду – хоча раніше не дозволяли собі цього, чекали вказівок згори. Так із віри народжується жарт, а із жарту народжується істина. Веселощі, як найкраща молитва, знімають стрес, рятують від страху, дають силу втілювати в життя сміливі вигадки. Вони закарбовують у пам'яті кращі дні нашого життя. І вони допомагають нам усвідомити помилки, а потім уникати їх повторення. Коли хтось закидає, що веселощі можуть образити релігійні почуття, кажу у відповідь: не ображайте моє священне почуття гумору! Знаєте, справжні релігійні почуття відрізняються від інших почуттів тим, що вони спонукають стримувати неприборкані, саморуйнівні емоції, особливо лють і агресію. За своєю природою люди такі й життя таке, що ми постійно стикаємося з чимось незвичним і неприємним. Але релігійні почуття допомагають нам прийняти світ таким, який він є, не втрачаючи самоконтролю. Те ж саме можна сказати і про почуття гумору. Коли люди сміються, вони відверті та відкриті всьому світу. Жартуючи, ми вчимося новому. Робимо навдивовижу корисні відкриття. Але залишаємося собою, незважаючи на зміни. І потім, перед обличчям вічності, несемо відповідальність за свої вчинки”.

Таким чином, пародійний характер та елементи іронії у віровченні та обряді конституціанської релігії не заважають визнати її доброю релігією за словом Божим, як ми його розуміємо в релігійній вірі в найвищу цінність людини, та й за людськими законами, оскільки іронія та пародія як сатиричні й критичні прийоми визнаються статтею 30 Закону України “Про інформацію” ознаками оціночних суджень, за висловлення яких ніхто не може бути притягнутий до юридичної відповідальності, оскільки вільне висловлювання власних оцінок є невід’ємним елементом права на свободу переконань та їх вираження, гарантованого кожній людині національним та міжнародним правом.

Оцінюючи прийняте конституціанцями табу на згадування про пародійний характер конституціанської релігії та елементи іронії в її віровченні, Хранитель віри погоджується з тим, що для повного сміху жартівник може та має право робити серйозне обличчя, і дійшов висновку, що у релігійному спілкуванні з прибічниками конституціанства доцільно дотримуватися цього табу і уникати посилань на елементи сатири, гумору, іронії та пародії у конституціанській релігії з поваги до цієї релігії відповідно до Символу віри, 39.

Заявник у діалозі в рамках даного процесу висловив клопотання про надання окремого визначення у такій формі, що відповідає реченню 39 тексту Символ віри розділу Одкровення Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини. Відповідне клопотання підлягає до задоволення, а окреме визначення має бути надане виходячи виключно з обставин, встановлених у діалозі, а також із відокремленням резолютивної частини визначення, що відповідає Симв. 39 та змісту обставин, встановлених у діалозі.

Окрім того, відповідно до Кодексу визначення добра і зла, 4, якщо феномен визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо розвитку та поширення цього феномену. Формулюючи відповідні пропозиції, Хранитель віри керується положеннями статті 6 “Солідарність” тексту Декларація суверенітету особистості розділу Організація Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини.

Заради утвердження добра, відповідно до волі Божої Хранитель віри

ВИЗНАЧИВ:

Конституціанство – це добро.

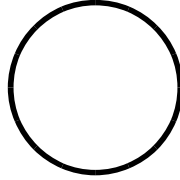
Для удосконалення добра необхідно запропонувати прихильникам конституціанства поділяти релігійну віру в найвищу цінність людини із віруючими в найвищу цінність людини, а також справедливо буде погодитися із тим, що віровчення конституціанської релігії узгоджується із віровченням релігійної віри в найвищу цінність людини, конституціанство є доброю релігією, і релігійне спілкування, досягнення консенсусу з особливо важливих питань та співпраця віруючих громадян віросповідання релігійної віри в найвищу цінність людини та конституціанського віросповідання є корисним, доцільним та служитиме добру.

З поваги до релігійних переконань прихильників конституціанства доцільно в релігійному спілкуванні з ними уникати згадок прямою мовою про елементи сатири, гумору, іронії та пародії, що можуть вбачатися у конституціанській релігії, і з урахуванням цього слід за клопотанням Констріарха Української Православної Церкви І. М. Захарченка надати окреме визначення в результаті даного процесу визначення добра і зла стосовно конституціанства, в якому будуть відсутні такі згадки.

Це визначення може бути переглянуте в порядку, визначеному Священим писанням релігійної віри в найвищу цінність людини.

Хранитель віри

Ю. Шеляженко

ОКРЕМЕ ВИЗНАЧЕННЯ
ВІДПОВІДНО ДО СЛОВА БОЖОГО

№ 34/2015

29 березня 2015 року Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. Шеляженко, розглянувши матеріали процесу визначення добра і зла стосовно конституціанства –

ВСТАНОВИВ:

19 березня 2015 року почато даний процес визначення добра і зла стосовно конституціанства за заявою про визначення добра і зла щодо конституціанства, поданою Констріархом (очільником) Української Православящої Церкви І. М. Захарченком.

29 березня 2015 року надано визначення за результатами процесу.

Відповідно до визначення, необхідно за клопотанням заявника надати окреме визначення у формі, що відповідає реченню 39 тексту Символ віри розділу Одкровення Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини.

Даючи окреме визначення, Хранитель віри виходив з наступних обставин, встановлених у ході процесу.

Українська Душевна спільнота є релігійною громадою та душевною спільнотою прихильників релігійної віри в найвищу цінність людини (релігії людяності), яка продовжує традиції анімистичних проторелігій і є вічною релігією та сучасним духовним рухом творення Бога – ідеалу людяності – через слідування світоглядним та моральним релігійним принципам віри в себе, вірності собі, володіння собою; знаком релігії людяності є коло, що символізує людину в центрі буття як душу буття; в основі віровчення релігії людяності лежить поняття душі як досконалої, всеохоплюючої людини; віровчення релігії людяності передбачає, що людина-душа освоює світ, вбачаючи у ньому своє віддзеркалення, реалізуючи свої задуми, стає рівною його необмеженій вічності, спілкується з Богом через молитви думкою, словом та ділом і вбачає відповідь Бога на свої молитви у наслідках задумів та вчинків; віруючі здійснюють обряди одушевлення та самоорганізуються у душевні спільноти відповідно до власного Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини.

Українська Православяща Церква, відповідно до наданої заявником документації, що визначає її віросповідання та організаційний устрій, є релігійною громадою та душевною спільнотою прихильників конституціанства,

що є релігією, яка заснована на положеннях "Священного Заповіту" та передбачає: віру в Правосвідомого Галасливого Мегакота, що встановив закони природні та закони людські; шанування святинь, головними з яких є коти та Конституція; проведення обрядів, зокрема читання Конституції України, інших законів України та творів Констріарха. Конституціанство має всі ознаки релігії, а саме: релігійну свідомість, тобто набір ідей, догматів та ціннісних орієнтирів, які сповідаються вірниками, зокрема віру в надприродність Мегакота та особливе значення Конституції в бутті людини; релігійну діяльність, тобто організовану діяльність, направлену на долучення до вищих сил, поклоніння їм та виконання їхніх приписів, зовнішнє вираження якої знаходить відображення в богослужіннях, обрядах, церемоніях та інших культових діях; релігійні відносини, тобто взаємодію між вірниками, в тому числі їх організація у спільноту. Роль релігії конституціанства в житті сучасного суспільства полягає в: створенні релігійної картини світу, як такого, де мають панувати закони; сприянні осмисленню місця Конституції в бутті людини; впорядковуванні певним чином помислів та прагнень людей; сприянні розвитку культури суспільства, урізноманітненні її; об'єднанні вірників. Історичні джерела засвідчують, що релігія конституціанства базується на найдавніших проторелігійних віруваннях, таких як тотемізм та фетишизм, а її віровчення певним чином кореспондується з віровченнями племен західної Африки, заснованими на шануванні законів та норм звичаєвого права.

Основні положення вчення релігії конституціанства цілком узгоджуються з віровченням релігійної віри в найвищу цінність людини.

Так, відповідно до Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини (Священне писання / Київ: Шеляженко Ю. В., 2012. – 46 с. – ISBN 978-966-97276-0-2), будь-яка віра, створена для утвердження добра – є моєю вірою (Симв. 41), все, що укріплює віру в найвищу цінність людини, є добро (Люд. 3). Відповідно до речення 7 тексту Символ віри розділу Одкровення Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини, словом Божим сказано, що людина понад усе. І водночас згідно із ст. 3 Конституції України, яка є одним з основних об'єктів шанування релігії конституціанства, людина визнається найвищою соціальною цінністю.

Окрім того, відповідно до моральних принципів релігійної віри в найвищу цінність людини, встановлених Священим писанням релігійної віри в найвищу цінність людини, все, що принижує людину, або причиняє людині біль чи смерть - є зло. Людина повинна боротись зі злом (Люд. 3). І водночас згідно із ст. 1 Кримінального кодексу України, як важливого об'єкту шанування релігії конституціанства, Кримінальний кодекс має своїм завданням забезпечення прав і свобод людини від злочинних посягань та запобігання злочинам.

Окрім того, відповідно до моральних принципів релігійної віри в найвищу цінність людини, коли людина скоїла зло, вона має просити прощення у всіх, кого зачепило зло (Люд. 3.6). І водночас згідно із п. 10 Священного Заповіту конституціанства, людині, яка порушила закон, слід прийти до того, кого вона засмутила своїми діями, вибачитися та компенсувати втрату, щоб совість була чиста.

Окрім того, відповідно до моральних принципів релігійної віри в найвищу цінність людини, добродіє життя є добром (Люд. 3.7). І водночас згідно з пп. 3, 4, 7 Священного Заповіту конституціанства, людині слід дотримуватися законів країни, чинити з іншими так, як людина хоче, щоб чинили з нею та використовувати закон країни заради досягнення блага, а не зла.

Окрім того, відповідно до п. 4.1 глави Табу тексту "Людина понад усе" розділу Осмислення Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини, забороняється свідомо принижувати людину в будь-який спосіб, зокрема через знущання, калічення, насильство та вбивство. І водночас Кримінальним кодексом України, який є одним з основних об'єктів шанування релігії конституціанства, вказані заборони визначені як злочини, тобто суспільно небезпечні діяння, що прямо заборонені, за вчинення яких винна особа несе кримінальну відповідальність.

Викладене дає підстави визнати добром конституціанство. Окрім того, відповідно до Кодексу визначення добра і зла, 4, якщо феномен визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо розвитку та поширення цього феномену. Формулюючи відповідні пропозиції, Хранитель віри керується положеннями статті 6 "Солідарність" тексту Декларація суверенітету особистості розділу Організація Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини.

Заради утвердження добра, відповідно до волі Божої Хранитель віри

ВИЗНАЧИВ:

Конституціанство – це добро.

Для удосконалення добра необхідно запропонувати прихильникам конституціанства поділяти релігійну віру в найвищу цінність людини із віруючими в найвищу цінність людини, а також справедливо буде погодитися із тим, що віровчення конституціанської релігії узгоджується із віровченням релігійної віри в найвищу цінність людини, конституціанство є доброю релігією, і релігійне спілкування, досягнення консенсусу з особливо важливих питань та співпраця віруючих громадян віросповідання релігійної віри в найвищу цінність людини та конституціанського віросповідання є корисним, доцільним та служитиме добру.

Це окреме визначення може бути переглянute в порядку, визначеному Священим писанням релігійної віри в найвищу цінність людини.

Хранитель віри

Ю. Шеляженко